

Turkistan

– Mikail Dede · 16 Temmuz 2025

bir kasırğa kopardı
göğsümün son kır çiçeğini
kanadım
ve ellerim
hâlâ isyanın izinde
türkistan geceleri
gümüş bir bıçak gibi saplandı
sessizliğe
acılarımız
henüz son nefesini vermedi
ruhumuz hâlâ özgürlüğü taşır
küllerinden sızan bir ayna gibi
kopan fırtına da hilalin
yıldızları
ve dörtrüzgâr
fa diyez iniltilelerle dolanır
yaralı bir kurdun soluğuyla
bilir misin
hıçkırıklarım
derin kuyularda
boğulmuş şahinin sesleri
her gece
bir yıldız sönerken
kırık bir hüznle

kalbim
ölleşmiş bir gök
gözlerime
kum fırtınası dolarken
kayıp destanların haritasıym
dilimde
unuttuğum bütün dillerim
bir celladın sabrıyla beklerim
ölüm bile usanmış
bu delilikten
oklarımla kırbaçlarım gecenin derisini
kanatırım
zamanın kör pençelerini
bir idam sehpasında sallanırken
gelincik tarlasına düşer
gölgem
sesim
keskin bir küfür gibi
donar dudaklarımda
eylül
kanayan bir yara izi
yağmurlu bir sabaha karşı
bülbüller
kendi dillerini keser
kaç asırlık bir yalnızlık
birbirine
sürgün edilmiş
ateşle barut
bir ağızdan
gece
hançerini biler
tenimde
ve ben yaklaşan
ölümü
bir türkü gibi
söylerim
usul usul...